

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

ZŘÍDLA

ZŘÍDLA

ZŘÍDLA

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2019

Illustration © Wayne Miller, 2019

Cover Art © Lukáš Tuma, 2019

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-216-5 (print)

ISBN 978-80-7557-759-7 (ePub)

ISBN 978-80-7557-760-3 (mobi)

ISBN 978-80-7557-761-0 (pdf)

TEHDY

„Uřízneme mu koule a nacpeme mu je do zadku.“

„To snad není ani technicky možné. Jen nechutné.“

„Vsadíme se?“

Izabela zamrkala a Ludmila si nedokázala vzpomenout, jak se dostaly tak daleko – až k Norbertově vile a varlatům.

Společnou noční začaly u Izabelina domu. Zoufalému sousedovi *pomohly* najít ztracenou peněženku a *opravily* vyvrácené sklepní okno, pak prošly podchodem a po schodech k Lidlu na Vídeňské a uvažovaly, kde a jak *uvolnit další energii*. Před fitcentrem si kluci se sportovními taškami zapalovali cigarety. Izabela se usmála a oni se zeptali, jestli si nechce dát s nimi, jasně že i s kámoškou, a sjeli Ludmilu hodnotícími pohledy. Izabela zavrtěla hlavou, ale když zahrnuly na hlavní, zeptala se: „Co je s tebou? Mohly jsme pokecat, aspoň by nám to uteklo.“

„Co ta počmáraná fasáda?“ přerušila ji Ludmila a ukázala na výměník částečně schovaný mezi keři. „I ten park vzadu by snesl probrat.“

Izabela si odhodila dlouhé černé vlasy na záda a řekla: „Nebližni, Liduše, a vyklop to. Celej večer seš jak spící panna.“

Ludmila chvíli mlčela, pak trhla rameny a vyklopila to. Že ji Norbert, kterému dělala koncipientku,

požádal o přesčas, a když pak kontrolovala smlouvu, sedl si na roh stolu a pozoroval ji. Všiml si, jak ztuhlá má záda, vstal a postavil se za ni. „V tomhle povolání se něco nasedíte. Mohl bych vám to trochu rozmasírovat.“ Uhnula a snažila se soustředit na smlouvu, ale pak si uvědomila, že od chvíle, kdy se k ní posadil, nenapsala ani písmeno. Položil jí ruku na krk a začal potichu vykládat, co všechno by pro ni mohl udělat, kdyby ona udělala něco pro něj. „Jste krásné děvče. A šikovné. Určitě ještě šikovnější, než jste mi zatím předvedla.“ Než se stihla ohradit, stiskl jí prso. Vyskočila a narazila do stolu. Chvilí se přetahovali – sílu měl větší, než čekala – ale když se mu povedlo roztrhnout Ludmile halenku, popadla hrnek a chrstla mu do obličeje zbytek kafe. To ho uklidnilo. Vytáhl kapesník a pomalu si otřel bradu. „Tos posrala, kočička. Ani nevíš jak.“ Vyběhla z kanceláře jen s kabelkou, sako a kabát tam nechala a celou cestu až na zastávku běžela.

Když to popisovala, polykala slzy.

Izabela řekla: „Nech toho, prosím tě. Zítra si tam skočíš pro kabát a nazdar.“

„Norbert... je nejlepší. Tolik lidí u něho chtělo dělat a on si vybral mě.“

„Proč asi?“

„Protože jsem dobrá.“

„Zjevně. Mělas mu přidat pár facek na rozloučenou.“

„Víš, jak mi může zavařit, když bude chtít?“ Ludmila vytáhla z kapsy papírový kapesník. „Je kapacita. Já jen koncip.“

Došly na roh další ulice, na počmáraný výměník a zarostlý park dávno zapomněly.

„Komu jsi to řekla?“ zeptala se Izabela.

„Nikommu. A nechci na tom nic měnit.“

„Radši počkáš, jestli to zítra nezkusí znova, nebo tě rovnou nevykopne a pro jistotu nezačne šířit, že ta kurva seš ty a žes ho zkoušela svést? Víš, kde bydlí?“

Ludmila se zastavila. „Proč?“

„Abysme za ním mohly zajít.“

„Omluvit se?“

„Seš střelená? Chceš se mu omlouvat za to, že je prase?“ Izabela prudce změnila směr a bez rozhlédnutí rázovala přes cestu. „Já určitě ne.“

Ludmila jí sotva stačila. „Střelená jsi ty!“

Dohonila ji až na ostrůvku zastávky. Izabela oddechovala a v mrazivém vzduchu se jí dech před obličejem srážel v páru. Zamrkala a černé řasy se jí zatřpytily. Ludmila si uvědomila, že začalo drobně sněžit, i když to chvíli vypadalo, že je zima pryč.

Skousla si ret. „A co máš v plánu? Zazvonit a říct mu, že je sviňák, co osahává holky? To asi ví.“

Izabela sáhla do tašky a vytáhla z ní termosku. „Třeba cestou vymyslíme něco lepšího. Uvidíme. Na, dej si.“

„Co to je?“

„Grog. Když je takováhle klendra, беру si ho na noční pokaždý.“

Ludmila se zarazila. Věděla, že je to blbost. Jít s nejasnou představou co dál, povzbuzovaná Izabelou, která nebyla známá zrovna opatrností, zklamaná a vzteklá. A co bylo horší, plná energie, která jí doslova vibrovala, jako by připomínala, že je načase, aby tomu chlívákovi někdo ukázal. Střelila pohledem po ženě, která se choulila pod deštní-

kem, a dvou hubených holkách sedících na zábradlí a pak se šeptem zeptala: „Chceš *to* použít proti němu?“

„Řekla jsem, že uvidíme,“ zopakovala Izabela. „No tak, Lidko. Vždyť je vlastně jedno, jestli tady zapálíš nějaký klestí, nebo jestli mu vymlátíš okno.“

„To není, Zřídlo se nesmí zneužít k osobnímu...“

„Z rozbitýho okna žádnéj prospěch mít nebudeš. Jen to dá tomu prasákovi za vyučenou.“

„Nechápu jak. A ne,“ odmítla Ludmila. „Okna nikomu rozbíjet nebudu.“ Ale i jí byla zima, tak se aspoň napila z termosky.

Izabela pokrčila rameny. „Jede nám šalina. A dost sněží. Aspoň mi ukaž, v jakým baráku bydlí. Jen tak.“

Ludmila se snažila přesvědčit samu sebe, že to *jen tak* dává smysl, a po jednom přestupu už stála s Izabelou nedaleko Norbertovy vily. Během cesty stihly vypít celou termosku a Ludmila cítila, jak jí tváře hoří a nohy těžknou. Hlavu měla naopak podivně lehkou, a když ji nastavila houstnoucímu sněžení, nervozita z toho, že provádí hroznou pitomost, skoro zmizela. I když Izabela celou cestu přicházela s jedním fantastickým nápadem za druhým, dokud neskončila u Norbertových koulí.

„Kristepane,“ řekla, když zastavily ve tmě kousek od domu. „Podnikatelský baroko.“

„Vevnitř je to hezčí,“ namítla Ludmila. „Jednou jsem tu s ním pro něco byla.“

Po druhé straně ulice se přiblížily k honosnému domu. Sníh dopadal na zem, okamžitě roztával a podél obrubníku už tekl pramínek špinavé

vody. Izabela se rozhlédla, pak zaostřila na nejbližší lampu a pozorovala ji, dokud žárovka s tichým prasknutím nezhasla.

Ludmila si povzdechla.

„Pak to spravím,“ slíbila Izabela a zadívala se k domu. Všechna okna byla tmavá, vrata garáže zavřená, zahrada, aspoň kam z ulice dohlédly, prázdná. „Co myslíš, je ještě v kanclu?“

„Nevím, asi. Pojďme pryč.“

„A co když to na tebe zkusí znova? Nebo když tě zítra vykopne?“

„Stejně už bych s ním nemohla pracovat.“ Ludmila nervózně mrkla k domu. „A... Co bychom vůbec mohly udělat, aby to tak nedopadlo?“

Izabela pokrčila rameny. „Nevím. Možná dostaneš padáka tak jako tak. Ale možná ho dokážeme přimět k zamyšlení. Když to nezkusíme, tak to nezjistíme.“

„Nebo to zjistíme, dostanu padáka, a ještě mi na dveře zaklepe někdo z Kruhu.“

„Lidko... Kdybys to zkusit nechtěla, tak bys tu teď nebyla.“

A na to se nedalo nic říct.

I tak Ludmila váhala. Pak si ale vzpomněla, jak se k ní Norbert přitiskl, jak jí zmáčkl prso a jak nenávistně po ní plivl těch pár slov... a zhluboka se nadechla. „Tak jo.“

Když přecházely silnici a snažily se kontrolovat, jestli je nikdo nesleduje, a současně nevypadat, že se o svoje okolí extra zajímají, lehkomyšlnost načerpaná z termosky začala Ludmilu opouštět. Cítila, že je opilá, ale s každým krokem si víc a víc uvědomovala, že se chystá vloupat do cizího domu

a při tom porušit asi všechna pravidla. Začalo se jí špatně dýchat a nohy trochu podlamovat.

Tos posrala, kočička, zazněl jí v hlavě Norbertův hlas.

U plotu se zastavily. Izabela se ještě jednou přesvědčila, že je ulice prázdná, pak se vyšvihla nahoru a přeskočila na druhou stranu. Ludmila ji následovala, i když zdaleka ne tak obratně. Dopadla na zem, oprášila si ruce, nahrbila se a naslouchala nočnímu tichu. Zdálo se, že si jich nikdo nevšiml. Izabela se rozhlédla, a když na rohu domu uviděla kameru, zopakovala to, co předvedla s lampou pouličního osvětlení. Červená kontrolka zhasla.

„Stejně je to atrapa.“

„Spíš ne. Norbert má skvělou klientelu. A spoustu nepřátel.“

„Těžko říct proč.“

„Nedivila bych se, kdyby tu měl i ochranku.“

„Jestli na nás skočí, zdrhneme,“ nastínila Izabela obrysy jednoduchého plánu. Pak si olízla rty a potichu pokračovala: „Ale když nás chytí, smázneme je, jasný?“

Ludmila skoro zasténala. „To nemůžeme a ani pořádně neumíme.“

„Můžeme. Neměly bysme.“ Izabela se pousmála. „To je rozdíl. A v případě ohrožení nebo prozrazení...“

„Za které, jestli k nim dojde, si budeme moct samy?“

„Tak to nech na mně. Morální zábrany nemám a hrabat se lidem v hlavách umím, to víš. Jestli se tu objeví maník s bouchačkou, postarám se o něj.“

Kradly se zahradou, okolo vypuštěného bazénu pod černou krycí plachtou. Aspoň venku žádná ochranka nebyla. Izabela zastavila u francouzského okna. Zámek potichu cvakl a okno se otevřelo. Ludmila neřekla nic, ale když vstupovala do domu, myslela na to, co se stane, jestli je Kruh – skupina pěti Strážců pověřených dohledem nad dodržováním pravidel – odhalí. Potrestá je, samozřejmě, protože i od toho tu byl. Otázkou bylo jen, jak a koho pošle.

Ale nezastavila se.

Tos posrala, kočička, řekl zase Norbert a Ludmilino odhodlání se vrátilo.

Izabela se otočila k alarmu na zdi a ověřila si, že ho vypnula. Mezi prsty jí přitom přeskakovaly modré jiskry – protřepala ruce, a než mohly jiskry dopadnout na koberec, rozpustily se ve vzduchu jako sněhové vločky; zůstal po nich jen sotva znatelný zápach ozonu.

Rozhlédly se. Francouzské okno vedlo do obrovského obývacího pokoje. Vládla tu tma, a tak Ludmila vytáhla mobil a zapnula svítilnu. Jak tak světlo klouzalo po pokoji, připadala si jako zloděj ještě o něco víc, ale bylo to lepší než zakopnout o taburet a zlomit si u Norberta doma nohu. Uprostřed pokoje stál stolek, prázdný až na vázu s kyticí, a kolem něj kožené pohovky. Na okolních zdech visela plátna zachycující zvětšeniny částí koňského těla – napnuté svaly, temně modré žíly pod kůží, vypoulené černé oko, které se v proudu světla oslnivě lesklo – a ze stropu dva desetiramenné lustry. Servírovací stolek ve tvaru glóbu byl otevřený a hrdla lahví z něj čněla skoro výhrůžně.

„Kýč,“ utrousila Izabela a kradla se pokojem.

Ludmila pokračovala za ní. Procházely chodbami, nahlížely do místností.

„Asi jsem mu radši měla dát těch pár facek,“ řekla nakonec Ludmila.

„Pozdě,“ namítla Izabela a rozeplula si bundu. „Napíšeme mu aspoň na zrcadlo, že je špinavý prase. Nebo koukni na tu vinotéku! Bílý víno vypijeme a do lahví mu načůráme.“

Kuchyně větší než byt, do kterého se k Lídě nedávno nastěhovala Marcela, lesklé povrchy v tmavých odstínech kombinované s mosazí; koupelna ve zlatých tónech s do země zapuštěnou vanou, která připomínala bazén; ložnice s těžkými závěsy před vstupem na terasu, obrovskou manželskou postelí a medvědí kůží na zemi před ní; šatna vybavená zrcadly a plnými skříněmi. Izabela minula zrcadla bez povšimnutí, pohladila naleštěný povrch komody na kravaty a prosklené čelo skříně, ve které měl Norbert uložené košile.

„Belko.“ Ludmile se zdálo, že zaslechla praskání na příjezdové cestě, ale když napnula uši, ticho bylo hluboké a ničím nerušené. Světlomety nesklouzly po zdi, zámek hlavních dveří necvakl. Ani tak se nedokázala uklidnit. „Nechme toho.“

Izabela se na ni otočila a v očích měla cosi nepřítomného. „Ještě ne.“

Když se pokusila otevřít bílé dvoukřídle dveře, nešlo to. Trochu jimi zalomcovala, pak se pomalu nadechla, mezi prsty jí zajiskřila zbytková energie a dveře se otevřely. Naskytl se jim pohled na Norbertovu pracovnu. Jako jediná z místností nesla jasné stopy používání. V opačném rohu

byl krb, nad ním zrcadlo ve zlatém rámu, po obou stranách starožitné lampy. Křeslo bylo odsunuté stranou, popelník na stole plný, papíry před obrazovkou počítače rozházené. Ve vzduchu se vznášela slabá stopa doutníkového kouře. Pomalu do pracovny vešly. I Izabela zaváhala, možná proto, že jako jediná ze všech místností byla takhle zamčená, a Ludmila měla pocit, že teprve tady skutečně narušují Norbertovo soukromí. Načůrat mu do lahví ve vinotéce se jí najednou zdálo jako lepší nápad. Na zdi vedle stolu visela televize s širokou úhlopříčkou, na polici pod ní byl přehrávač. Pod reprodukcí Dalího obrazu – *snad reprodukci*, pomyslela si Ludmila – stála pohovka. Zbylé místo zabíraly knihovny s knihami v jednotné kožené vazbě.

„Tady,“ rozhodla Izabela.

Ludmila ji následovala jako ve snách – hrůza z toho, co provádí, na okamžik ustoupila skoro posvátné bázni, že je v domě člověka, kterého přese všechno považovala za jednoho z nejlepších advokátů a specialistů na obchodní právo. Položila ruku na počítač a zdálo se jí, že z něj ještě cítí stoupat teplo, pak srovnala papíry před ním, zarazila se a pokusila se je vrátit do původní podoby. Nakonec zastavila před prosklenou knihovnou, svítila do ní a četla nápisy na svazcích. Ani si neuvědomila, že na ni Izabela mluví. „Co?“

„Koukni na tohle,“ zopakovala Izabela, a když se Ludmila otočila, stála na pohovce, Dalího obraz ležel vedle ní a ve zdi byl otevřený trezor.

Děs Ludmilu skoro připravil o řeč. Přiskočila k pohovce a srazila Izabele ruku ve chvíli, kdy se

chystala z trezoru vytáhnout černé desky. „Belko, tohle už je přes čáru!“

Izabela se zatvářila kysele. „A to, co udělal tobě, ne?“

„Vlastně mi neudělal nic.“ Najednou, ve tmě Norbertovy pracovny, se jí dnešní odpoledne zdálo vzdálené, jako by k němu došlo před mnoha lety. Zkusil to – a? Nebyl první a asi ani poslední. Zatímco ona se mu vloupala do domu, sahala mu na věci a teď se chystala podívat i do jeho trezoru. „Ale z tohohle by mohl být obrovský průser. Norbert je velké zvíře, nevíš, jaké má známosti...“

Jenže Izabela jako by ji neposlouchala. Odsunula papírové obálky, na svazky pětistícovek se ani nepodívala a vytáhla černé desky. Otevřela je a Ludmila zjistila, že jsou plné cédéček. Na každém bylo datum a jméno, nic víc. Ludmila si chvíli myslela, že jsou to nahrávky jednání, ale pak si všimla, že jsou všechna jména ženská.

„Že by si natáčel milenky?“ nadhodila Izabela a s deskami v rukou seskočila z pohovky. „Nebo oblíbený eskortky?“

„Ten trezor jsi neměla otvírat,“ namítla Ludmila, ale když Izabela zapnula přehrávač, nezařadila ji. Po celém těle jí naskočila husí kůže, už nejen z toho, co dělaly, ale ze zvláštního pocitu, který neuměla vysvětlit a který s každou minutou sílil. Najednou se jí zdálo, že se na ta cédéčka podívat musí, i když jejich obsah vlastně vůbec vidět nechce.

„Zkusíme Kláru?“ navrhl Izabela, vložila cédéčko do přehrávače a zapnula televizi. „No tak, Kláro, jak to s tebou vypadá?“

Obraz chvíli zrní, než párkrát poskočil a ustálil se v místnosti, kterou Ludmila nepoznávala. Někdo pohnul kamerou a v záběru se objevila židle a na židli mladá brunetka s velkýma modrýma očima a hustým obočím. Vlasy na jedné straně hlavy měla rozčuchané, snažila se usmívat, ale oči jí těkaly sem a tam a Ludmila měla nejasný pocit, že ji odněkud zná. „Víš, proč si to točím?“ ozval se trochu nezřetelný hlas, ve kterém Ludmila přesto poznala Norberta.

„Pch,“ zašeptala Izabela. „Aby sis u toho mohl honit, ty úchyle.“

Brunetka zavrtěla hlavou a dál se nesměle, trochu rozechvěle usmívala. „Jsem důležitý člověk, to víš,“ pokračoval Norbert. Zpoza kamery se ozývalo šustění, pak slabá rána, chvíli ticho a zase Norbert: „Ty máš problém, velký problém, ale já ti ho pomůžu vyřešit. Vlastně jsem asi jediný, kdo to dokáže. A nebudu za to chtít skoro nic. Protože všechno, co tu dneska budeme dělat, je dobrovolné a potěšení z toho budeme mít oba, vid’?“ Brunetka kývla a mimoděk si popotáhla lem sukně. „Nechceme, aby sis to zítra rozmyslela a napadlo tě, že bys o tom mohla říct kamarádkám nebo rodičům...“ Brunetka prudce zavrtěla hlavou.

„To bych neudělala.“

„... mohla mi zkusit uškodit, nebo se mě možná, nevím, snažit vydírat.“

„Já vím, že bez vás bych...“

„Ne,“ přerušil ji Norbert a konečně vstoupil do záběru. „O tom tu mluvit nebudeme.“ Ludmila prudce vydechla. Ještě nikdy Norberta neviděla takhle. I když vlastně vypadal skoro jako pokaž-

dé v kanceláři, něco na něm bylo jinak a špatně. „Budeme tu spolu dělat věci, které jsi ještě nikdy nedělala. Věci, které jsi nikdy dělat nechtěla. Ale které dělat budeš.“ Brunetka zaváhala, střelila očima někam za kameru, možná k východu. Norbert zavrtěl hlavou. „Je zamčeno a odemkne se, až tu skončíme. Řeknu ti, co si přeju, a ty to splníš. Když odmítneš, dostaneš ránu.“ Zvedl pravou ruku, držel v ní bič ze spletených provázků opatřených uzlíky. Brunetka trochu zbledla. „Neubližím ti, ne trvale. Ale když budeš odmítat dál, další rány budou tímhle.“ Tentokrát zvedl levou ruku s paralyzérem. „A já si stejně vezmu, co chci. Rozumíš?“

„Rozumím.“

„Rozumím, pane.“

„Rozumím, pane,“ vydechla brunetka na židli. Norbert si začal rozepínat kalhoty a Izabela pohotově stiskla tlačítko.

Obraz zčernal.

Podívaly se na sebe. Ludmila si uvědomila, že se třese. Zvedal se jí žaludek, cítila se najednou hrozně unavená. Měla sto chutí otočit se a utéct, ale taky pocít, že by teď nedokázala ujít ani dva metry.

„To je hajzl,“ řekla Izabela. „O ty koule by si přijít zasloužil.“

Její hlas se zařízl do ticha jako pila, snědá pleť byla ve světle mobilu šedivá. Vytáhla z desek další disk, na jméno se ani nepodívala a zasunula ho do přehrávače. Než video pustila, kousek posunula – krátkovlasá zrzka se nahá krčila v rohu místnosti, vrtěla hlavou, na pažích červené podlitiny, a hlas jí přeskakoval, když opakovala: „Ne, prosím, už ne, prosím, prosím, ne, prosím...“

„Bože,“ zašeptala Ludmila a přitiskla si ruku na pusu.

Izabela to vypnula. Ale hned sáhla po dalším céděčku. Blondýnka na filmu byla tentokrát přivázaná k židli, oči měla vytřeštěné, na levém prsu dva kousance. „... impotentní zmrde! Myslíš, že můžeš všechno, protože seš, kurva, zsranej justiční mafán? Hovno! Okamžitě mě rozvaž, ty svině, nebo přísahám Bohu, že zavolám policajty!“

„Vážně?“ řekl Norbert medově. Vypadalo to, že ho výhrůžka nechává chladným. Košili rozepnutou, kalhoty neměl, ztopořený penis se mu při chůzi lehce pohupoval, koncem devíticase kočičky si poklepával o dlaň druhé ruky. „Tak to by ses možná měla ještě předtím rozloučit s tátou, kočičko, protože až s ním skončím, bude na tom mnohem hůř, než jsi teď ty. Mnohem, mnohem hůř. Nebo ho už zítra můžeš mít doma. Co ty na to? A rozmysli si to dobře, protože víš, kočičko, tyhle dveře se neotevrou, dokud to nedovolím. Takže odsud můžeš odejít rozmrdaná a zpráskaná a mít z toho hovno... nebo na mě vystrčíš tu svou krásnou prdelku a táta ti může být do smrti vděčný. Je to jen...“

„Co tu, kurva, děláte?“ zařval Norbert.

Ludmila si v první chvíli myslela, že zařval z obrazovky, ale ne, Norbert na ní dál s houpavou erekcí obcházel připoutanou blondýnku.

Prudce se otočily, Izabela narazila do stolu, ovladač jí vypadl z ruky. Norbert stál na prahu, v obličeji brunátný, oči vypoulené, jako by mu měly každou chvíli prasknout.

„My jsme...,“ začala Ludmila. Hrůza ji ochromila, nedokázala se pohnout, nedokázala ani myslet.

Vzdáleně si uvědomovala, že musel dorazit domů a ony ho kvůli té špíně v černých deskách přeslechly. Nevšimly si ani, když v chodbě za sebou rozsvítil a tma v pracovně se proměnila v přítmí.

Norbert se na ni díval, jako by nevěřil vlastním očím; kožená aktovka i sako mu vypadly z ruky. Izabela se vzpamatovala jako první a zaletěla pohledem ke dveřím na terasu, Norbertovi to ale neušlo. Pohnul se rychleji, než čekaly. Zabouchl a zamkl za sebou dvoukřídlé dveře, třemi dlouhými kroky došel k Ludmile a popadl ji za vlasy. Trhl jí hlavou tak, až se pod ní podlomily nohy. Bolestivě vykřikla a pokusila se mu vlasy z ruky vykroutit.

„Nech ji, ty hajzle!“ vyrazila ze sebe Izabela.

„Já ji mám nechat?“ zopakoval Norbert. Hlas mu přeskočil, pohyby měl ale jisté. „Jestli sis nevšimla, kočička, jste u mě doma. V mém – zasraném – domě!“

„Vím, jak to vypadá, ale přísahám...“, začala Ludmila, ale Norbert jí znovu škulbl hlavou.

„Vloupaly jste se sem, hrabaly se mi ve věcech a asi i kradly, co?“

Izabela byla bílá jako křída, ale strach najevo nedala. Ukázala na obrazovku, na které zrovna Norbert prováděl věci, které ta holka na židli možná ještě nikdy nedělala a dělat nechtěla. „Myslíš třeba tohle?“

Norbert znejistěl, olízl si ret, mrkl k televizi, jako by nahrávku nikdy předtím neviděl. Pak se podíval zpátky na Izabelu a rysy mu ztvrdly. „Tohle je můj majetek. Který jste vy dvě vzaly z mého trezoru. Myslíš, že ho můžete použít proti mně? Ani hovno, kočička.“

Chvíli bylo ticho rušené jen vzdáleným hekáním. Nikdo z nich se neobtěžoval ovladač zvednout a ta zvuková kulisa k nim doléhala jako ve snu.

Izabela trhla rameny. „Vaše kolegy by možná zajímalo, co děláte ve volném čase.“

„Myslíš?“ Norbert se poprvé usmál. „Je úplně fuk, co na těch nahrávkách je. Dnešního večera budete litovat jenom vy dvě.“

„Ne, prosím, ne,“ zasténala Ludmila a na moment si vybavila nahou zrzku schoulenou v rohu neznámé místnosti. „Nic jsme nevzaly a vzít nechtěly.“

„Věř mi, kočičko,“ pokračoval Norbert potichu, „že až s váma skončím, budeš si přát, abyste sem nikdy nevlezly.“

Izabela se nadechla, možná chtěla dál vyhrožovat, možná se snížit k prosbám, ale v tu chvíli Norbert Ludmilou prudce trhl a narazil jí obličejem o hranu knihovny. Izabela vyjekla, ale Norbert u jedné rány neskončil a praštil Ludmilu ještě dvakrát. Při poslední ráně prorazila hlavou sklo, a když ji pustil, spadla na zem a zůstala ležet v krvi z pořezaného čela, rozbité pusy a zlomeného nosu.

„Ty magore!“ zařvala Izabela a vrhla se na něj.

A on se vrhl na ni. Ruce se Izabele rozzářily, jako by jí po nich přeběhl oheň, a na okamžik bylo ve vzduchu krom doutníkového kouře cítit i něco jako závan chlóru z čerstvě vyčištěného bazénu. Jenže se to zase hned rozplynulo. Izabela zaváhala, jako by jí uprostřed útoku vyklouzla z rukou zbraň. Nechápatě se zadívala na vlastní dlaně, zakopla, zmateně se rozhlédla, sáhla po lampě